

030423-2

Čtu: „Poznání budoucnosti není možné.“ Zajisté, ale platí to jen v tom smyslu, který právě uniká pozornosti toho, kdo to s vnitřním přesvědčením říká. To totiž, čemu jsme si navykli říkat „poznání“ (kdysi eventuelně také „vědění“, dnes „věda“ atd.), se prostě vyvinulo dějinně tak, že se k přiblížení tomu, co „přichází“, nijak nehodí. Měli bychom tedy uvedený výrok změnit, takřka obrátit: to, čemu říkáme poznání, se ukazuje spíše jako překážka skutečného „rozpoznávání“ toho, co přichází, než pomoc nebo dokonce jediný prostředek. Nejde o to, že by se budoucnost jakkoli vymykala možnostem našeho „rozpoznávání“, nýbrž že to, co jsme si navykli chápat jako „poznávání“ je jenom jedním způsobem, jednou odrůdou „rozpoznávání“, a ta se v tomto případě ukazuje jako nevhodná a nedostatečná.

(Praha, 030423-2.)